

HALK İÇİN HALKLA BERABER İKTİDARA YÜRÜMEK

MUSTAFA ÖZTÜRK*

Tanım

Milliyetçilik, millet adı verilen sosyal varlığın millî kimliğini kavraması; tutsak ise bağımsızlığı, dağınık ise birliği, geri ise çağdaşlığı yakalaması, birtakım tehdit ve tehlikelerle karşı karşıya ise bunlarla savaşması, örgütlü bir toplum yapısı oluşturup kendi millî devletini gerçekleştirmesi demektir.

Milliyetçilik, milleti meydana getiren dil, soy şuuru, vatan, müşterek tarih gibi değerlerin kuvvetlendirilip sonsuza dek yaşatılmasını, millet fertleri arasında ülkü ve gönül birliği olmasını öngörür.

Türkçü düşünür Ziya Gökalp, Türk milliyetçiliğini (Türkçülük) çok kısa ve öz olarak “**Türk milletini yükseltmek demektir.**” diye tanımlamıştır. Alparslan Türkeş ise “**Türk milletini en ileri, en medeni, en kuvvetli bir varlık hâline getirme ülküsü**” diye bir tanım yapmıştır.

Bu tanımlardaki “milleti yükseltmek” hedefinin gerçekleştirilmesi, kolay bir iş değildir. Önce, milleti yükseltmenin ne anlama geldiğinin bilinmesi, sonra da fikir ve görüşlerin halk tarafından beğenilmesi gerecektir. Halka dayanmayan bir hareket ve ideolojinin başarı şansı yoktur. Bu konuda **Erol Güngör** şunları söylemiştir:

Milliyetçiliğin asıl gayesi memlekette halka dayanan bir rejim kurarak Türkiye’yi modern bir millî devlet hâline getirmektir. Milliyetçi bir siyasi hareket, halka dayanarak, millî birlik ve kaynaşmaya mâni olan her türlü zümre ve azınlık sultasına son vermek üzere faaliyet göstermelidir...

* Eğitimci - Yazar.

Demokratik rejimin devam etmesi Türkiye'deki münevver zümrenin halka yaklaşması için de en sağlam ve en emin yol olacaktır. Başarının ölçüsü halkın tasvibi olduğuna göre bu tasvibi almak zorunda bulunanlar halkı tanımaya ve onunla birlikte çalışmaya mecburdurlar.”¹

Türk Milliyetçiliğinin Tarihinden

Türk milliyetçiliğinin tarihini incelediğimizde şu üç alanda yoğunlaşma olduğu görülüyor:

1. Türk fikir ve ilim adamlarının Türk dili, Türk tarihi ve Türk kültürü üzerine yaptıkları ilmî çalışmalar.
2. Cemiyetler/dernekler kurarak örgütlenme.
3. Mecmualar/dergiler yayımlayarak bilgilendirme ve bilinçlendirme faaliyeti.

Biz daha çok 2'nci ve 3'üncü maddeler üzerinde duracağız.

Dernekler

İlk Türkçü örgütlenmeler, İkinci Meşrutiyet Döneminde Osmanlı Devleti'nin dağılma sürecine girdiği bir zamanda başladı. Balkan bozgunu, Ermeni ayaklanması, Türk olmayan unsurların birer birer devletten kopması, kurtarıcı bir fikrin ortaya çıkmasını zorunlu hâle getirmişti. Osmanlılık devletin dağılmasını önleyememişti ve devleti kurtarmak için artık devletin kurucusu Türklerin ve tabii ideolojileri olan Türkçülüğün devreye girmesi gerekiyordu.

Önce 1908'de Türk Derneği kuruldu. Onu 1911'de Türk Yurdu Cemiyeti izledi. 1912'de de hâlen 100'e yakın şube ile varlığını devam ettiren Türk Ocağı faaliyete başladı. Millî Mücadelede Müdafai Hukuk Cemiyetleri ve sonraki yıllarda Türk Kültür Ocağı, Türk Gençlik Teşkilatı, Türk Milliyetçiler Derneği, Milliyetçiler Birliği gibi örgütlenmeler vardır.

Türk Ocağı dışında bunlardan hiçbiri uzun ömürlü olamamıştır. Siyasi iktidarların tutumu, kurucuların başka yerlere atanmaları ve maddi yetersizlik, bu derneklerin uzun ömürlü olmasını engellemiştir.

**Milliyetçilik,
milleti meydana
getiren dil, soy
şuuru, vatan,
müşterek tarih
gibi değerlerin
kuvvetlendirilip
sonsuz dek
yaşatılmasını,
millet fertleri
arasında
ülkü ve gönül
birliği olmasını
öngörür.**

Dergiler

Her ideoloji ve her siyasi hareket, bir iddia taşır ve fikirlerinin halk tarafından kabul edilmesini ister. Bu sebeple, halk kitlelerine ulaşmanın yolları ve araçları aranır. Türk milliyetçileri de Türk insanına fikirlerini ulaştırmak için mecmualar neşrettiler. Zor şartlarda yayımlanan ve her biri bir fedakârlığın ürünü olan bu dergiler, o günleri ve Türk milliyetçiliğini anlamamız bakımından da önemlidirler.

Türk Yurdu: 1911 yılının son ayında Türk Yurdu Cemiyetinin yayın organı olarak çıkmaya başlamıştır. Bu cemiyetin Türk Ocağı'na katılması üzerine aynı adla yayınına devam etmiştir. Milliyetçi dergilerin en uzun ömürlüsü olarak günümüze ulaşabilmiştir. (1931-1942 arasında yayımlanmadı.).

Genç Kalemler: 1910'da Selanik'te neşrediliş ve dilde sadeleşme çığırını başlatmıştır. Ömer Seyfettin, Ali Canip, Ziya Gökalp başlıca yazarlarıdır.

Küçük Mecmua: 1922'de Ziya Gökalp tarafından Diyarbakır'da çıkarılmıştır.

1931'de **Atsız Mecmua**, 1933'te **Orhun**, H.Nihal ATSIZ yönetiminde yayımlanmıştır.

Çığır (1933), **Kapuz** (1939-1943), **Bozkurt** (1939-1942), **Çınaraltı** (1941-1944), **Millet** (1942), **Tanrıdağ** (1942), **Gökbörü** (1942-1943), **Hareket** (1946), **Altınışik** (1947), **Kürşat** (1947), **Serdengeçti** (1947), **Kızıl Elma** (1947) **Düven** (1947), **Toprak** (1947) **Ocak** (1955), **Millî Yol** (1962), **Fedai** (1963), **Yol** (1965)² adlı derdiler kendi çaplarında milliyetçilik mücadelesini sürdürmüşler, suuru aydınların ve milliyetçi gençlerin yetişmesine katkı sağlamışlardır.

Adlarını saydığımız dernek ve dergilerin hizmetini küçümsememekle beraber statüleri ve hedefleri nedeniyle etkilerinin sınırlı kaldığını belirtmek zorundayız. Doğrudan siyaset yapamıyorlardı. Etkili bir güç hâline geldikleri zaman da siyasi iktidarın hışmına uğrayıp kapatılıyorlardı. Mesela, Türk Milliyetçiler Derneği, basit bir nedenle 1952'de kapatıldı. Oysa Demokrat Partinin 1950'de iktidara gelmesinde, 3 Mayıs 1944 tutuklamaları nedeniyle, CHP ve İsmet İnönü'ye cephe alan Türk milliyetçilerinin çok ciddi katkısı olmuştu.

Dergileri de uzun süre yaşatmak zordu. Mesela, Orhun defalarca kapatılmış, Gökbörü ancak 12 sayı çıkabilmiştir.

İlk Türkçü örgütlenmeler, İkinci Meşrutiyet Döneminde Osmanlı Devleti'nin dağılma sürecine girdiği bir zamanda başladı.

3 Mayıs 1944'e kadar Türk milliyetçilerinin devletle bir sorunu yoktu. Çünkü devletin ideolojisi Türk milliyetçiliği idi. Ancak 3 Mayıs 1944'te tanınmış Türkçülerin Irkçı-Tutancı suçlamasıyla tutuklanmaları, bir sapmanın ve dönüşümün olduğunu gösteriyordu.

CHP'nin Atatürk çizgisinden sapması, DP'nin de beklendiği gibi çıkmaması Türk milliyetçilerinin yeni arayışlara yönelmelerine yol açacaktır. Zamanla iyice anlaşıldı ki Türk milliyetçiliğini siyasi aksiyon yapmayan partilerde bulunmanın önemli bir yararı yoktur. Bu hakikat, 1965'te artık her Türk milliyetçisinin kesin bir inancı olacaktır.

Türk Milliyetçiliğinin Siyasi Aksiyon Oluşu

27 Mayıs Hareketinin kudretli albayı Alparslan Türkeş'in 21 Şubat 1963 tarihinde sürgünde bulunduğu Hindistan'dan dönmesi bütün milliyetçilerde büyük ümitler uyandırdı. 3 Mayıs 1944 kadrosu içinde yer alması, milliyetçi dergilerde makalelerinin yayımlanması nedeniyle Türk milliyetçileri arasında tanınıyor, seviliyor ve kendisine güveniliyordu. Onun büyük bir hareket başlatacağına dair güçlü bir inanç ve beklenti mevcuttu. O da bu inanç ve beklentiyi boşa çıkarmadı. 1 Ağustos 1965'te CKMP'ye genel başkan seçildi. Artık Türk milliyetçilerinin de bir partisi vardı. Parti olunca, siyasi hedef, metod, doktrin netleşti.

Her ideoloji ve her siyasi hareket, bir iddia taşır ve fikirlerinin halk tarafından kabul edilmesini ister.

Alparslan Türkeş, 11 Nisan 1965'te CKMP İstanbul İl Merkezinde düzenlediği basın toplantısında: **"CKMP'ye girişimizin sebebi, halkla olmak, dertlerine çare bulmak ve yine halkla beraber çalışmaktır."**³ diyordu.

12 Eylül 1965'te gazeteci Ahmet Emin Yalman'ın bir sorusunu da şöyle yanıtlamıştı: **"Benim görüşüme göre esas olan demokratik yoldur. Halka dayanmayan, halk tarafından benimsenmeyen hiçbir teşebbüs verimli olamaz."**⁴

Bu görüş, **"halka rağmen halk için"** anlayışının doğru olmadığına işaret ederek demokrasi dışı uygulamalara rağbet edilmeyeceğini vurgular. Bu da Türk milliyetçiliğini iktidar yapma hedefinin halkın onayını alarak, sandıktan çıkararak gerçekleştirileceğinin net ve güçlü ifadesidir.

Ziya Gökalp ve Atatürk gibi Alparslan Türkeş de **"halkçılık"**ı doktrininin temel ilkelerinden birisi yapmıştır. Şöyle diyordu: **"Bir dava halka mal edilmedikçe tutunamaz ve başarıya ulaşamaz. Bizim dertlerimizin çaresi, millet olarak hep birlikte ve aynı anlayış içinde seferber olmak ve**

halk enerjisini harekete geçirmektir. Bu da halka dava ve meselelerimizi anlatmak, maalemtmek ve onun güvenini kazanmakla olur.”⁵

Anlatmaya çalıştığımız gibi merhum Alparslan Türkeş’in Türk milliyetçilik hareketindeki yeri, onu siyasi bir hareket yapması, yani Türkiye’yi yönetmeye talip olması ve bu amaçla milliyetçi dünya görüşünü vatanın her köşesinde yaymasıdır. Özellikle, 9 Şubat 1969’da partinin adı Milliyetçi Hareket Partisi ve parti amblemi de “üç hilal” olduktan sonra olağanüstü bir gelişme olmuş, MHP ülkenin her tarafında hızla örgütlenmiştir.

Sadece MHP değil, onunla aynı görüşü paylaşan ve Türkeş’i lider bilen tüm Ülkücü kuruluşlar da kasaba ve köylere varana dek subeler açmışlardır. Her kesime ve mesleğe hitap eden dernekler kurulmuştu. Daha çok lise- li gençleri yetiştirmeyi amaç edinen Genç Ülkücüler Teşkilatı, Türk Ülkücüler Teşkilatı, üniversiteli gençlerin kurdukları Ülkü Ocakları, bir öğretmen kuruluşu olan Ülkücü Öğretim Üyeleri ve Öğretmenler Derneği (Ülkü Bir), Ülkü Tek, Ülkücü İşçiler Derneği, Ülkücü Memurlar Derneği, Ülkücü Esnaflar Derneği, Ülkü Köy, Ülkücü Hanımlar Derneği hep aynı hedefe koşuyorlar, ülkenin en ücra köşelerinde bile seslerini duyurabiliyorlardı. Bu sayede, Türk milliyetçiliği halk katmanlarında hızla yayıldı ve önemli ölçüde benimsendi.

Her derneğin mutlaka bir yayın organı vardı.

Her derneğin bir kütüphanesi vardı.

Her dernek, üyelerini yetiştirmek için seminerler, konferanslar düzenliyordu. Kitap alma ve okuma alışkanlığı çok yüksekti. Sohbetler, toplum sorunları üzerine yapılırdı. Bu yüzden, Türk milliyetçiliği her gün yeni taraftarlar kazanıyordu. Haftalık **Devlet** gazetesi, ayda bir çıkan **Töre** ve **Bozkurt** dergileri kapışılırdı. **Hergün** gazetesi ciddi bir tiraja ulaşmıştı.

MHP, 1969’da 1, 1973’te 3 milletvekili çıkardı. 31 Mart 1975’te kurulan koalisyon hükûmetinde 3 milletvekilinden 2’si bakan oldu. Bu, MHP’nin ne derece etkin olduğunun göstergesidir. 21 Temmuz 1977’de kurulan koalisyon hükûmetinde de 16 milletvekilinin 5’i bakan olarak görev aldı.

MHP 1977 Yerel Seçimlerinde 56 belediye başkanlığı kazandı. Bunlardan

3 Mayıs 1944’e kadar Türk milliyetçilerinin devletle bir sorunu yoktu. Çünkü devletin ideolojisi Türk milliyetçiliği idi. Ancak 3 Mayıs 1944’te tanınmış Türkçülerin Irkçı-Tutancı suçlamasıyla tutuklanmaları, bir sapmanın ve dönüşümün olduğunu gösteriyordu.

5'i il seviyesindeki başkanlıklardır: Bingöl, Elazığ, Erzincan, Yozgat, Çankırı. Bu da MHP'nin sınırlı bir bölgede değil tüm Türkiye 'de halkın sevigisine mazhar olduğunun kanıtıdır.

Türkiye'de iktidar olmuş pek çok parti tarihe karıştı ama MHP, 12 Eylül 1980 Askerî Hareketinde çok ağır darbeler almasına rağmen daha güçlü şekilde varlığını devam ettiriyor. Çünkü halkın gönlünde yer etmiştir.

Türk halkının MHP'ye teveccüh göstermesinin sebepleri vardır. Bunları şu şekilde özetleyebiliriz:

- 1.MHP'nin komünizme ve bölücülüğe kesin tavır koyması,
- 2."Türklük bedenimiz, İslamiyet ruhumuz", "Türklük gurur ve şuuru, İslam ahlak ve fazileti" sözleriyle ifade edilen bir milliyetçilik anlayışını savunması,
- 3.MHP'nin yabancı doktrin ve reçetelere itibar etmemesi, 9 Işık doktrininin öngörmesi,

Türkiye'de iktidar olmuş pek çok parti tarihe karıştı ama MHP, 12 Eylül 1980 Askerî Hareketinde çok ağır darbeler almasına rağmen daha güçlü şekilde varlığını devam ettiriyor. Çünkü halkın gönlünde yer etmiştir.

4. Ülke halkının tamamını ve dış Türkleri kucaklayan birleştirici bir milliyetçilik anlayışına sahip olması,

5.Her çeşit emperyalizme, vurgun ve soygun düzenine karşı olup bunu icraatıyla ispatlaması.

Halk İçin Halkla Beraber

Türkiye bugün 1980 öncesinden daha büyük ve tehlikeli sorunlarla karşı karşıyadır:

Bölücülük azgınlaşmış ve hükûmete her istediğini yaptırır konuma gelmiştir. Ülkenin bir bölümünde, nerdeyse devletin sözü, yasa geçmez olmuştur.

Ekonomik, sosyal sorunlar halkın devlete güvenini ortadan kaldırmıştır.

ABD ve AB'nin talepleri siyasi iktidar tarafından anında karşılanmakta, ülkenin mal varlığı yabancıların eline geçmektedir.

Millî devlet olarak kurulan Türkiye, Türk milletine düşman olan iç ve dış ihanet odaklarınca dönüştürülmektedir. Hedefleri, Anayasa'dan değiştirilemez maddelerini değiştirmek, Türk kavramını Anayasa'dan çıkarmaktır. Buna engel olmak için Türk halkını aydınlatmak ve ikna etmek şarttır. Türk halkını aydınlatmak için de çeşitli iletişim araçlarıyla ona ulaşmak gerekir. Gazete, dergi yayımlamak; konferans düzenlemek, tanıdıkları bizzat ziyaret etmek akla hemen gelen yollardır. Kısacası sandıktan başka bir çare

yoktur. Geçmişte davaları için her fedakârlığı yapan Türk milliyetçilerinin kendi insanına gerçekleri anlatması zor olmasa gerekir.

Ziya Gökalp, 1924'te Türk milliyetçilerine politikada izleyecekleri yolu göstererek, "**politikada mesleğimiz halkçılık, kültürde mesleğimiz Türkçülük.**"⁶ demişti. Bu sözün manasını galiba anlamamışız. Yoksa Türk milliyetçiliği çoktan iktidar olurdu. Ancak zararın neresinden dönülürse kârdır. Dolayısıyla "**halkla beraber halk için**" ilkesine uygun işler yapmak, millî bir görevdir.

Politikada başarı, halkı tanımayı, onun sorunlarını bilmeyi, bu sorunları çözecek fikirler üretmeyi, halkın değerlerine hürmet göstermeyi, onlara tepeden bakmamayı, mevkii ve mesleği ne olursa olsun ona değer vermeyi gerektirir. Adam yerine konulmayan, horlanan insanlardan oy alamazsınız, oy isteyemezsiniz. O zaman doğru bildiğiniz fikirleriniz beş para etmez. Halka anlatılmayan, icraata sokulamayan fikirlerin kime ne faydası olacaktır?

Milliyetçi Hareket, 1969'dan beri Türkiye'de millî birlik ve beraberliğin güvencesidir ve bugün de adının gereğini yapmaktadır. Mustafa Kemal'in 19 Mayıs 1919'da Samsun'da başlattığı büyük mücadelenin adı da "**milliyetçi hareket**" idi. Türkiye çok önemli bir seçime girerken her Türk bunu bir daha düşünmelidir.

Kaynakça

1 GÜNGÖR, Erol (1975), **Türklük Kültürü ve Milliyetçilik**, İstanbul: İrfan Mat. s. 59.

2 DAREDELİOĞLU, İlhan (1977), **Türkiye'de Milliyetçilik Hareketleri**, İstanbul:

Toker Yayınları.

3 TURHAN, Metin (2009), **Bilinmeyen Yönleriyle Alparslan Türkeş**, İstanbul:

Bilgeoğuz Yayınları, s. 6.

4 TURHAN, Metin, age., s. 12.

5 TÜRKEŞ, Alparslan (2000), **Dokuz Işık**, İstanbul: Burçak Ltd. s. 503.

6 GÖKALP, Ziya (2001), **Türkçülüğün Esasları**, İstanbul: Kum Saati Yayınları, s. 200.